

A detailed black and white illustration of an underwater scene. The background is filled with various types of coral, seaweed, and sea fans. The lighting is soft, creating a serene and mysterious atmosphere. The central text and title are framed by the natural elements of the sea.

Katja Brandis

Oog in oog
met de python

Seawalkers

Met illustraties van Claudia Carls
Vertaald door Ingrid Vandekerckhove

Clavis

Shari heeft als dolfijn meegespeeld in een echte bioscoopfilm en onze studentenfilm Magic Fish heeft al veel likes gekregen.

Maar mijn vrienden en ik zijn ook erg bezorgd: Blue Reef Highschool en Lydia Lennox staan nog vijandiger tegenover elkaar sinds we haar netwerk van walkerspionnen hebben ontmaskerd. Om dat te kunnen bereiken, hebben we voor ons leven moeten vechten in Florida Bay en in de Everglades.

Zullen we het conflict ooit winnen?

Panter en python

‘Kijk daar!’ fluisterde Jasper. Ik draaide mijn hoofd om.

‘O, dat is cool,’ zei ik opgetogen.

De laatste tijd hadden we ons pantermeisje Noëmi steeds vaker in haar menselijke gedaante gezien. Maar deze woensdagochtend was de eerste keer dat ze zich zo bij het ontbijt durfde te vertonen; het waren niet alleen Jaspers en mijn ogen die het meisje met de lange zwarte krullen en de trotse groene ogen volgden.

Noah stak lachend zijn duim naar haar op en onze nieuwste leerlinge Daisy applaudisseerde zelfs. Het was niet gemakkelijk voor Daisy om met haar rolstoel door het kniediepe water van de cafetaria te navigeren, maar ze klaagde nooit.

Sceptisch snuffelde Noëmi aan het buffet, wat er een beetje vreemd uitzag voor een meisje. ‘Waar is het rauwe vlees?’ vroeg ze teleurgesteld. ‘Anders geeft Joshua me altijd biefstuk.’

‘Zei je niet dat je wilde wennen aan wat mensen eten?’ zei mijn dolfijnenvriendin Shari, die net krab op haar bord had geschept. ‘Dat heeft onze kok vast en zeker opgevangen. Probeer de pannenkoeken, ze smaken zeeïg lekker.’

‘Zoutig, dus?’ vroeg Nox, die in de buurt rondzwom in zijn gedaante van papegaaivis. Ik moest een grijns onderdrukken.

Noëmi wierp een blik op de pannenkoeken, trok haar neus op en richtte haar aandacht op de worstjes. Ze pakte twee vorken en wist vier stukken tegelijk te spiesen. ‘Weet je wat ik vroeger als huisdier deed, wanneer Bob me mijn lievelingseten niet gaf?’

‘Nee, wat dan?’ Shari keek geïnteresseerd.

‘Dan plaste ik op het tapijt in de woonkamer,’ zei Noëmi zelfvoldaan. ‘Of op het terras, als ik op dat moment niet naar binnen mocht.’

Ik glimlachte. ‘En, kwam de boodschap over?’ riep ik naar haar.

‘Meestal wel,’ zei ons pantermeisje, terwijl ze ook de laatste vier worstjes pakte. ‘Als dat niet het geval was, deed ik het gewoon opnieuw.’

‘Hé, wat ben je van plan?’ protesteerde de lange magere Barry, die na haar in de rij voor het buffet stond. ‘Ik wilde ook wat!’

‘Eten of gegeten worden,’ zei Noëmi kalm tegen hem. We leerden net over de voedselketen.

Barry – een barracuda in zijn tweede gedaante maar toch geen tegenpartij voor een panter – werd bleek en liep weg. Misschien dat alleen ik als tijgerhaai haar zou kunnen verslaan.

De gezichten van Barry’s vrienden, die samen in de groenwit geschilderde tafelboot zaten, stonden op onweer. Ella Lennox typte woest op haar telefoon, wat haar gemakkelijk afging omdat ze op dit moment geen python was, maar een meisje met zorgvuldig gestyled blond haar, een grote neus en net zulke groene ogen als Noëmi.

Ik verstijfde op slag. Belde ze nu haar gemene maar ook echt

gevaarlijke moeder op, de advocate Lydia Lennox, zodat ze Noëmi op de een of andere manier kon aanpakken? Ook een paar andere klasgenoten keken bezorgd.

Mevrouw White had gemerkt dat er iets aan de hand was en waarde met een strenge blik naar ons toe. Maar het was voor iedereen duidelijk dat ze niet op tijd zou zijn om te verhinderen wat Ella aan het doen was. Wat dat was, kwamen we een paar seconden later te weten. Triomfantelijk draaide Ella haar smartphone om en liet hem aan Noëmi zien.

‘Geweldig,’ zei Jasper en zijn gezicht betrok. ‘Heb je dat gezien? Er staat een panterfoto op!’

Alle leerlingen in de kantine wachtten gespannen af wat er zou gebeuren. Het was nog maar kortgeleden dat Noëmi zich voor het eerst had getransformeerd ... Zou ze nu, getriggerd door de foto, weer een katachtig roofdier worden en blazend in het water rondspartelen?

Maar er gebeurde niets, Noëmi kreeg niet eens snorharen op haar gezicht of zwarte dons op haar handen. Ze keek geïnteresseerd naar de foto op Ella’s telefoon. ‘Die lijkt op mij. So what?’

Geïrriteerd duwde Ella haar toestel tot zo dicht bij Noëmi’s gezicht dat hij bijna haar neus raakte. ‘Kijk goed, jij domme ...’

‘Genoeg!’ Mevrouw White pakte de smartphone van haar af. ‘Noëmi, in het vervolg schep je niet meer zoveel op. En als je worstjes wilt, Barry, dan vraag je onze chef om er nog wat meer te maken. Begrepen?’

‘Ja hoor,’ gromde Barry, terwijl hij haar aankeek met zijn koude, bleekblauwe ogen.

Toco stond duidelijk aan zijn kant. Hij keek Noëmi dreigend

aan, terwijl hij met zijn dienblad wegliep. ‘Wacht maar af, kat. We zullen ...’

‘Kom op, doe niet zo,’ kwam Daisy tussenbeide. Ze had zich met haar rolstoel naar Finny en Juna geduwd; ze zaten met z’n drieën aan een tafeltje bij het raam. ‘Noëmi is toch opgegroeid als dier, niet? Hoe kan ze weten dat ze iets voor de anderen moet overlaten?’

‘Precies,’ zei Noëmi en ze schep-te tien reepjes gebakken spek op haar bord.

Daisy Cousteau was naast Ella de enige die Toco kon temmen. Ook nu werd hij zacht als boter toen ze naar hem glimlachte.

‘Oké. Dat kan gebeuren,’ mompelde hij en hij ging ervandoor.

‘Ella, kan ik je even spreken, alsjeblieft?’ Jack Clearwater, onze jonge schooldirecteur en een zeearend in zijn tweede gedaante, was onopvallend dichterbij gekomen. ‘We kunnen beter naar mijn kantoor gaan.’

‘Dat van die foto was niet mijn bedoeling, ik ...’ begon Ella meteen.

‘Welke foto? Neenee, het gaat over iets anders.’ Op meneer Clearwaters gezicht lag een meewarige uitdrukking. ‘Ik wil het hebben over je toekomst hier op school.’

Ella trok bleek weg.

Jasper, Shari en ik keken elkaar aan. Normaliter zouden we geprobeerd hebben om af te luisteren, maar niet vandaag. 's Woensdags hadden we het eerste uur transformatie en meneer García (met wie ik wonder boven wonder verwant was!) had geen genade met laatkomers. Zelfs Chris, onze zeeleeuw, gunde het zichzelf nog maar af en toe.

Pas in de les waterkunde van mevrouw Pelagius voegde Ella zich weer bij ons. We hadden het er juist over dat verschillende van de uiterst zeldzame grote sirenen, die wetenschappers *Siren reticulata* hadden gedoopt, plotseling uit hun leefgebied waren verdwenen en wellicht aan verzamelaars waren verkocht. Onthutst keken we naar een foto van het donkerbruin gevlekte moerasdier, een soort reuzensalamander zonder poten.

‘Ziet eruit als een luipaardaal,’ zei Jasper. ‘Bijten ze?’

‘Hé, man, je bent gepantserd en praktisch kogelvrij, is je dat ooit opgevallen?’ Ralph rolde met zijn ogen. ‘Is het al duidelijk of het echt dierenhandelaren waren die de sirenen hebben gepakt?’

Nee, het is maar een vermoeden, omdat verzamelaars tigduizenden dollars betalen voor nieuwe soorten, zei mevrouw Pelagius. En omdat helaas is uitgelekt waar onderzoekers de reuzensirenen hebben ontdekt. Kort daarna hebben boswachters verdachte mensen in het gebied gespot.

Ik vond dierensmokkelaars zo walgelijk. ‘Wat als de reuzensirene uitsterft alleen maar omdat iemand hem in zijn aquarium wilde hebben om ermee te pronken?’

Mevrouw Pelagius schudde haar schildpaddenkop. Ja, dat zou weleens kunnen gebeuren. Blijkbaar is het enige vrouwtje dat tot nu toe ontdekt is, gevangengenomen. Dit heeft allemaal te ma-

ken met wat ik jullie wilde vertellen, namelijk hoe ik deze kras op de linkerkant van mijn schild heb gekregen ...

De deur ging open en Ella kwam binnen. Ze klemde haar schooltablet in haar handen en had zo'n wanhopige blik op haar gezicht dat ik medelijden met haar kreeg, ook al mocht ik haar niet. Omdat mevrouw Pelagius ons vertelde hoe natuurbeschermers hadden geprobeerd haar schild te markeren toen ze in haar tweede gedaante was, en wat het nut van zulke acties was, moesten we tot de pauze op het nieuws wachten.

Ella was zo aangedaan dat ze ons er alles over vertelde op ons kleine lagunestrandje, zonder zich te bekommeren om wie er meeluisterde. 'Mijn moeder wil dat ik onmiddellijk van school verander, omdat jullie ervoor gezorgd hebben dat haar assistent Patrick Blennon en een van haar shapeshifterspionnen – die konijnenman – gearresteerd zijn en ondervraagd worden door de Raad,' zei Ella. 'Ze wilde me vandaag nog laten afhalen ... maar ik heb haar overgehaald om me nog een paar dagen te laten blijven. Ze zei iets vreemds ... dat het daarna toch geen zin meer zou hebben om hier terug te komen.'

'Wat bedoelt ze daarmee?' onderbrak ik bezorgd. We wisten allemaal dat Lydia Lennox het op ons gemunt had – en vooral op mij – omdat we steeds weer haar plannen dwarsboomden. Was ze opnieuw een plan aan het beramen om ons schade te berokkenen?

Ella aarzelde.

Shari keek het pythonmeisje recht in de ogen. 'Ella, alsjeblieft. Als je iets weet, moet je het ons vertellen!'

'Zoals ze het zei ... Het klonk alsof deze school ... dan helemaal niet meer zou bestaan,' fluisterde Ella.

‘Onzin,’ zei Noah fel. ‘Wat kan ze doen? Als ze ons aanvalt, zullen mevrouw White, Tiago en wij allemaal haar laten zien hoe de zaken ervoor staan. We hebben haar immers verslagen in de Everglades en haar gespierde mannen ook weggejaagd!’

Ik had er niet zoveel vertrouwen in als hij, en zelfs Shari – normaal gesproken een grote optimist – leek bezorgd. Geen wonder, ze was aanwezig geweest bij het hevige gevecht in Florida Bay dat Farryn García en vele wilde dolfijnen bijna het leven had gekost. Dat gevecht had Lydia Lennox ontketend omdat wij haar telkens in de weg zaten. Als onze aartsvijand nieuwe plannen had, kon dat gevaarlijk voor ons zijn.

‘Denk je dat ze de school zal aanvallen zodra je hier weg bent, Ella?’ vroeg Finny, terwijl ze met haar gespreide vingers door haar blauwe haren streek.

‘Hoe moet ik dat nou weten?’ mopperde onze klasgenoot, terwijl ze haar tranen boos wegveegde. ‘Ik zou Blue Reef nooit aanvallen, maar ik ben mijn moeder niet, hè?’

‘Hoe dan ook, het is erg dat je weg moet,’ zei Olivia, die spontaan haar arm om Ella’s schouders sloeg. In haar eerste gedaante was ze een middelgroot meisje met vriendelijke donkere ogen, een donkerbruine paardenstaart en een voorliefde voor grote kleurrijke oorbellen. Haar tweede gedaante was een doktersvis, groot als een hand.

‘Maar ... waar moet je dan heen?’ Toco keek geschokt. ‘Naar een of andere dure kostschool of zo?’

‘Veel erger.’ Ella’s make-up was uitgelopen van de vele tranen die over haar gezicht stroomden. ‘Ik krijg bijles van een privéleraar in ons landhuis in Miami. Kunnen jullie je voorstellen wat dat betekent?’

‘Je moeder heeft je volledig in haar macht, je komt bijna nooit buiten en je wordt niet te gronde gericht door andere tieners?’ Finny vertrok zijn gezicht. ‘Tenzij ik me verkleed en je zo kom bezoeken.’

Ondanks de ernst van de situatie schoten we in de lach. Wat streken betreft was het duivelsroggenmeisje duidelijk nummer één op Blue Reef, op de voet gevolgd door de dolfijnenkliek.

‘Dat is vreselijk voor je, je hebt toch mensen nodig om je heen.’ Shari keek geschokt, pakte instinctief mijn hand vast en kneep erin. Zonder kameraden zijn was een zware straf voor een dolfijn.

‘En dan weten jullie nog niet wat het allerergste is,’ snikte Ella. ‘Mijn leraar is niet zomaar iemand, het is Stanley Williams! Het spijt me, Barry.’

‘Je hoeft je niet te verontschuldigen ... Ik weet hoe onaangenaam mijn vader kan zijn,’ mompelde Barry, terwijl hij deed alsof hij geïnteresseerd was in twee kibbelende zilvermeeuwen op het strand.

‘Moet die meneer Williams niet de gevangenis in, omdat hij met hulp van een school barracuda’s Shari en Tiago heeft aangevallen?’ vroeg Chris.

Ella trok haar neus op. ‘Ja, maar hij moet pas over een paar maanden aan zijn straf beginnen, dus tot die tijd zit ik met hem opgescheept. En wie er ook na hem komt, die zal vast niet veel aardiger zijn.’

Wat Ella boven het hoofd hing was echt niet grappig. Meneer Williams, die korte tijd ons schoolhoofd was geweest, was een kleurloze voormalige bankdirecteur met zeer strikte ideeën over orde en discipline. Hij was Lydia Lennox trouw gebleven.

Zwijgend en huilerig liet Ella de volgende lessen – wiskunde en natuurkunde – over zich heen gaan, terwijl Daphne, het meeuwenmeisje, zachtjes op haar schouder klopte om haar te troosten. Pas rond lunchtijd spitste ze haar oren, net zoals wij allemaal, toen de luidspreker in ons klaslokaal tot leven kwam. ‘Gelieve tijdens de lunch allemaal naar de aula te komen. Er is nieuws,’ kondigde de stem van onze schooldirecteur aan.

Ik trok mijn wenkbrauwen op. Een schoolbijeenkomst? Zou het met het conflict met Lennox te maken hebben, dat naar een hoogtepunt leek te gaan? Elke keer als ik eraan dacht, voelde ik me misselijk.

‘Misschien heeft haar assistent eindelijk alle andere vreselijke dingen bekend die ze heeft gedaan en wordt Lennox door de Raad in de cel gegoooid,’ zei ik hoopvol tegen Shari, die samen met Blue aan de tafel naast me zat. ‘Welk nieuws zou er anders nog kunnen zijn?’

Nieuws heet nieuws omdat het nieuw is, lieve mensen! Nox had een beetje de neiging om bijdehand te doen.

‘Ik weet zeker dat het iets goeds is.’ Shari glimlachte naar me en streek een blonde krul achter haar oor. Ze was echt een onwankelbare optimist. Waarschijnlijk zou ze er nog iets positiefs in kunnen ontdekken als we allemaal werden gevierendeeld, als een reusachtige golf Florida onder water zette of als buitenaardse wezens het Witte Huis opbliezen.

Nauwelijks had de schelphoorn de lunchpauze aangekondigd, of we gaven ons allemaal gespannen naar de aula.